

Man gik da til:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 10:

Forslag til lov om begrænsning af lønstigninger og om ændring af takt- og dyrtidsregulering m.v.

(Fremsat 5/10 82. Første behandling 8/10 82. Betænkning 13/10 82. Anden behandling 14/10 82. Tillægsbetænkning 15/10 82).

Der var stillet 4 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Svend Auken (S):

Hvem er det, alle venter på? Hvem er det, alle borgerlige kræfter i dette land sætter deres lid til? Hvis minespil er det, regeringen holder spejdende og nervøst udkig efter? Hvem er de tre personer, som holder nøglen til den nuværende situation? Er det statsministeren? Er det finansministeren? Er det hr. Erhard Jakobsen? Næh. Er det hr. Niels Helveg Petersen, hr. Bernhard Baunsgaard og fru Lone Dybkjær? Slet ikke. Er det hr. Thorndahl, hr. Lawaetz og hr. Poulsgaard? Nej. Det er naturligvis hr. Glistrup, hr. Mogens Voigt og hr. Glensgård.

Skal der gribes ind i bestående aftaler på arbejdsmarkedet? Skal parternes forhandlingsret suspenderes? Skal der være dyrtids- og taktregulering? Skal lønrammen være 4 pct.? Skal dagpengene forringes? Skal der indføres karensdage? Skal lejerne og børnefamilierne rammes? Den afgørelse ligger hos hr. Glistrup, hr. Mogens Voigt og hr. Glensgård.

Hvem er det, der holder statsministeren vågen om natten og hr. Erhard Jakobsen i sving om dagen? Hvem er det, der afgør flertallet bag regeringen? Hvem er det, der kan fremkalde et folketingsvalg? Det er naturligvis hr. Glistrup, hr. Mogens Voigt og hr. Glensgård. Naturligvis, sagde jeg, for pressen og regeringspartierne har næsten vænnet os til, at det er den naturligste sag af verden, at

landets skæbne ikke engang ligger i fremskridtspartiets hænder, men solidt forankret hos hr. Glistrup, hr. Mogens Voigt og hr. Glensgård.

Hvis ikke hele situationen var så tragisk, hvis ikke de problemer, der tårner sig op for det danske samfund, var så alvorlige, og hvis ikke vi vidste, at der rundt om i landet er tusindvis af familier og virksomheder, der har svært ved at få tingene til at hænge sammen, og som er lammede af utryghed, så ville det absurde i den situation, folketinget og samfundet er blevet bragt i i dag, kunne få os til at trække på smilebåndet. Men dette er ikke en blodig spøg. Dette er desværre dyb alvor. Regeringen har anbragt en væsentlig del af nationens skæbne hos disse tre medlemmer, som efter min bedste opfattelse repræsenterer noget af det mest yderliggående, det mest forrevne og samfundsnegative, der findes i denne sal.

Regeringen må bære det fulde – jeg understreger: det fulde – ansvar for den situation, vi nu er kommet i. Regeringen har ved sit ukloge og urimelige oplæg ikke udvist mod. Den har desværre foretaget en spekulation i den udbredte forståelse for samfundets problemer, der findes overalt i befolkningen – det er et virkelig opløftende tegn, at denne forståelse er til stede – og den har brugt eller rettere misbrugt forståelsen til at føre en skæv, ensidig højrepolitik igennem, hvor de demokratiske rettigheder tilsidesættes, og hvor byrderne ensidigt overvælttes på de svageste i vort samfund. Med sit oplæg kunne regeringen aldrig et sekund have været i tvivl om, at den pantsatte sin handlefrihed hos fremskridtspartiets yderste højrefløj.

Regeringen har aldrig lagt skjul på, at dens politik ikke var nogen indbydelse til samarbejde med socialdemokratiet, og den har da også i de to uger, der er gået siden statsministerens åbningstale, ikke gjort noget forsøg på at inddrage socialdemokratiet, fordi man vidste, at det ville kræve en helt anden politik. En politik, der også ville være stram med hensyn til indtægtsudviklingen og med hensyn til de offentlige udgifter, men en politik, der inddrog hele befolkningen i problemernes løsning. En politik, der kunne holde, og ikke et gallupnummer som det, vi har set fra tidligere borgerlige regeringer. En politik sammen med og ikke direkte imod lønmodtagerne og imod arbejdsmarkedet. En